CAP 2 / Cine sunt evreii şi de ce aveau mii de dumnezei

Evreii!! Un popor venit de nicăieri, cu o istorie care nu exista decât în cărţile lor sfinte. Este imposibil să nu te întrebi măcar o singură dată, aşa, în treacăt, cine sunt de fapt evreii? Am să încerc să expun câteva aspecte importante care definesc aceasta naţie urmărind şirul evenimentelor relatate de cartea lor sfântă. Din câte ştim cu toţii, evreii sunt urmaşii lui Avram, Isaac şi Iacov, trei personaje extrem de importante pentru dumnezeul biblic pe care aceştia îl urmează orbeşte. În general, lumea crede ca formarea acestui popor a avut loc în Palestina, locul în care triburile de nomazi ale evreilor s-au stabilit mult mai târziu.

Adevărul este ca povestea acestui popor nu începe în Palestina sau în Israelul de astăzi, care în acele timpuri nici măcar nu exista. Istoria lui începe într-un ţinut despre care ştiinţa ne spune ca acolo s-a născut „civilizaţia" raselor umane actuale, mitul ne spune ca acolo era tara zeilor, iar scriptura îl defineşte Babilonia naţiunilor. Este vorba despre ţinutul Sumer, actualul Irak, care în Biblie este numit Sin ar. Ştiu că este ceva nou pentru voi, dar va voi dovedi ca aceste mici aspecte care scapă celui care nu este obişnuit cu aceste denumiri, ascund de fapt un alt adevăr decât cel propovăduit. În decursul anilor biserica a schimbat mereu limba arhaica în care erau scrise Bibliile vechi, dar a păstrat cu grija numele locurilor antice fără să le actualizeze, astfel încât, atunci când citeşti te întrebi în sinea ta, cam pe unde or fi fost acele locuri. Eu am să vă ajut să înţelegeţi ceea ce biserica nu vrea să ştiţi.

Acum să vedem ce legătură au toate aceste personaje cu Sumerul în loc să aibă de a face cu Palestina. Sumerul este locul în care îşi aveau sediul suprem toţi zeii, deşi aceştia nu erau adevăraţii zei ai antichităţii, ci uzurpatorii care le-au luat locul. Am să ajung să vă povestesc şi despre aceste lucruri, numai ca acum vom porni exact din momentul în care ei, toţi extratereştrii, adică zeii, au preluat puterea şi au început să formeze acesta lume bolnava. Printre miile de zei care au luptat să devină stăpânii omului, se afla şi aceasta năpârcă care va deveni dumnezeul creştinilor. El are mari ambiţii şi doreşte ca să devină stăpânul absolut al lumii pământene dar şi al zeilor. Este unul

dintre cele mai abjecte şi ipocrite fiinţe ale lumii extraterestre, dar are o minte de neegalat. Astfel el îşi da seama că nu poate lupta cu zeii pentru a deveni stăpânul lumii pământene, dar poate să formeze un popor care va lupta împotriva oamenilor pentru el. În acest fel, atunci când teritoriile pământene peste care stăpâneau alţi zei vor fi uzurpate de el, devenind posesia lui, lumea pământeană şi cea a zeilor i se va închina. În acest fel alege familia lui Avram. Până când dumnezeul biblic nu se hotărăşte să plece din tara Sumerului şi să îl ia împreună cu el pe Avram, poporul evreilor era inexistent pe suprafaţa pământului. Naşterea acestui popor începe cu această familie a lui Avram, pe care acest dumnezeu o alege pentru a îndeplini cu ajutorul ei, oribilul sau plan de dominaţie. El este un dumnezeu fugar, care vrea cu tot dinadinsul să subjuge toţi zeii şi toate ţinuturile pământului pentru a deveni stăpânul suprem al extratereştrilor dar şi al creaturilor umane făcute de ei. În acest fel el va deveni stăpânul lumii văzute şi nevăzute, deşi creaţia nu este meritul său, aşa cum se lauda. Haideţi să începem să descifram acest mit al omenirii şi să vedem ceea ce ne spune cu adevărat această carte cărora popii i-au dat o interpretare eronata doar pentru a reuşi să subjuge cu adevărat toată creaţia care trebuia dominată de acest dement.

În capitolul Facerea 11/27 – 28 se specifica locul naşterii lui Avraam „Iar spiţa neamului lui Terah este aceasta: lui Terah i s-au născut Avram, Năhor şi Haran; lui Haran i s-a născut Lot. Şi a murit Haran înainte de Terah, tatăl său, în pământul de naştere, în Urul Caldeii”. Sunt convinsă ca majoritatea persoanelor nu înţeleg nici legătura nici importanta primordiala pe care ţinutul Sumer o are cu Avram, dar eu vă ajut să înţelegeţi acest lucru. Sumerul antic, tara care a găzduit leagănul civilizaţiei moderne, aşa cum ne învaţă elita în şcoli, era tara zeilor, o tară pe care dumnezeul biblic o repudiază, o urăşte, o defineşte Babilonia naţiunilor, dar în acelaşi timp este singurul loc de pe pământ de unde el îşi alege un om care va întemeia viitorul sau popor. Sumerul era unul din paradisurile antichităţii, era locul în care măreţia şi luxul întrecuseră cu mult granitele acelor locuri, era pământul în care zeii îşi aveau reşedinţa. Iată locul de unde provine Avram, omul ales de dumnezeul biblic ca întemeietor al viitoarei naţiuni a evreilor.

Deci, dacă Avram vede lumina zilei în oraşul Ur al Caldeei, înseamnă ca în realitate el era un sumerian în toată puterea cuvântului. Tot din acel loc este şi dumnezeu, care era de fapt una din miile de zeităţi ale antichităţii care populau acele ţinuturi. Avram şi familia sa îl cunoşteau foarte bine pe acest dumnezeu pentru ca Terach, tatăl lui Avram, era un sacerdot, un preot care slujea alţi zei, dar care avea încredere şi în acest dumnezeu din moment ce fiul sau îl va urma orbeşte. Dumnezeu îi sfătuieşte să îl urmeze şi să treacă Eufratul ca să se stabilească în Harran, un oraş al Cananeei pentru ca din Avram va face tatăl tuturor naţiunilor, ba mai mult le promite ca le va da moştenire o tară paradiziaca în care curge lapte şi miere. Dorinţa de mărire şi de bogăţie este mai mare decât glasul conştiinţei, aşa ca familia marelui preot Terach părăseşte locul natal pentru a urma acest zeu, care nu era deloc un spirit, ci o persoană în carne şi oase.

Şi uite cum nu greşesc, pentru ca însuşi dumnezeu confirma ce spun în cartea lui Iosua 24/2 „Aşa zice dumnezeul lui Israel, ca în vechime părinţii voştri Terach tatăl lui Avram şi tatăl lui Nacor, au trăit dincolo de răul Eufrat şi slujeau alţi dumnezei, dar eu l-am luat de mana de dincolo de Eufrat şi l-am sfătuit către aceasta tara a Canaanului”. Având în vedere ca această familie nu era o familie obişnuită, ci una de cel mai înalt rang, adică mult mai sus pusi decât regii şi împăraţii care conduceau fiindcă erau preoţii cei care îi autorizau să domnească, ei aveau contacte doar cu capăteniile, cu

preoţii, cu regii sau faraonii din locurile unde se duceau. Când regele din Harran şi apoi faraonul Egiptului îl întreabă pe Avram cine este el, el le spune că este un evreu.

Vedeţi, este ceva care nu se leagă din moment ce el spune că este un evreu, în loc să spună că este un sumerian. Din acesta cauza am căutat să înţeleg care este motivul pentru care exista aceasta discrepanta. Genealogia acestei familii de regi sacerdoţi a lui Avram ne-o explica cel mai bine Zaharia Sitchin, om de ştiinţă, cunoscător şi traducător a tuturor scrierilor semitice vechi, autor a nenumărate cărţi despre civilizaţia sumeriana şi singurul traducător al tăbliţelor sumeriene. El ne explica semnificaţia cuvântul EBREU, care vine de la rădăcina IBRI care înseamnă „cel care traversează", „cel care trece", adică în termeni moderni „nomad". Avram era un ebreu, adică un nomad care venea din cealaltă parte a Eufratului, din Sin ar, tara zeilor, viitoarea Babilonie. Iată deci, ca Avram este în realitate un sumerian care a luat drumul pribegiei devenind un nomad, unul care îşi lasa tara de baştină pentru a se stabili în alte locuri, din această cauză ei era un evreu. Iată deci, de ce de atunci şi până acum câteva decenii, acest popor de nomazi nu a avut niciodată o tară a lor, aşa cum le-a promis dumnezeul mincinos al Bibliei. Evreii au pribegit câteva milenii prin multe locuri ale lumii pana când adevăraţii stăpâni ai locurilor unde astăzi s-a întemeiat Israelul, nu le-au dat o bucată din pământul lor ca să îşi întemeieze în sfârşit tara mult visata. Aşa cum au făcut întotdeauna, acum că au apucat în sfârşit un loc în care poporul milenar de nomazi să se aşeze, vor cu tot dinadinsul să ocupe toată Palestina, singura ţară care le-a oferit paradisul mult visat promis de dumnezeu.

După ce Avram împreună cu toată familia sa pleacă din Ur se stabileşte în Harran, loc unde moare fratele şi tatăl său. După moartea marelui sacerdot sumerian, Avram la porunca dumnezeului pe care îl servea, pleacă către Canaan. În ţara Canaan au ajuns doar Avram, Sarai, soţia sa, şi Lot, fiul fratelui său. Peste câţiva zeci de ani de şedere în acele locuri, când ajunge la aproape 100 de ani, dumnezeu le schimba lui şi nevestei sale numele. De ce oare? Cu ce îl deranja aşa de tare numele lor? Este imposibil să nu te întrebi de ce după aproape o viaţă în care ai purtat numele pe care l-ai primit la naştere, vine aceasta

nălucă sa îl schimbe. Ca să înţelegem mai bine motivul trebuie să vedem care era semnificaţia numelor lor în sumeriana, iar pentru aceasta îi dam cuvântul tot profesorului Sitchin care ne explica ca numele lui Terach, tatăl lui Avram, deriva de la epitetul sumerian TIR. HU; care înseamnă sacerdot, preot. Deci, numele sau desemna rangul pe care îl avea, aşa cum am văzut. Numele sumerian Avram deriva de la rădăcina AB. RAM care înseamnă „iubit de tata", nume pe care Terach i l-a dat fiului sau pe care l-a conceput când avea aproape 100 de ani, pentru ca în mod sigur era mângâierea bătrâneţilor sale. Numele lui Sarai, sotia lui Avraam, însemna „prinţesa", adică fiica unui nobil aparţinând clerului sumerian pentru ca Sarai, era sora lui Avram după tata, iar dumnezeu va schimba numele ei în Sarra. Semnificaţia numelor lor denota o familie de rang regal, pentru ca în antichitate, numele unei persoane însemna un rang, o meserie, o meteahna, o boală fizica…(Boieru, Croitoru, Sclintitu, Şchiopu. Dumnezeu nu a schimbat numele lor aşa de sanchi, ci pentru a-i îndepărta de adevărata lor origine princiara, de rangul lor înalt, fiindcă numele lor indicau nişte persoane importante. Şi numele lui Milca, sotia lui Nacor, fratele lui Avraam, care înseamnă „asemănătoare unei regine" desemnează rangul înalt din care provenea. Însuşi dumnezeu recunoaşte ca părinţii lui Avraam serveau alţi dumnezei. Rădăcina regala a lui Avraam ne este confirmată şi de faptul ca în orice ţară mergea, el se oprea la palturile regale din tara respectiva. Un nimeni care se mişca precum ţiganul cu cortul dintr-o ţară în alta nu avea ce să caute în palatul faraonului sau cu regii din tara respectiva la masă. Un om simplu se oprea la o familie la fel de umila ca şi a lui.

Deci Avraam nu era un simplu pastor care făcea voia lui dumnezeu cum ne zice popa, era o familie nobila, cu mare trecere în oriere tara în acele timpuri. Datorită faptului că aparţinea mobilimii era o persoană instruită, educata, cu mari capacităţi militare, era un luptător. Pe de altă parte, aparţinând celei mai înalte clase sociale, el ştia absolut tot ce se întâmplă în înalta societate sumeriana, iar acest lucru era foarte important pentru dumnezeu, care avea nevoie de o persoană care cunoştea absolut tot despre tara zeilor pe care el se hotărăşte să o cucerească. Acesta este adevăratul motiv pentru care dumnezeu a ales familia marelui preot Terah ca să îl urmeze. În acest

fel, Avram devine un trădător pentru tara sa, un pribeag, un fugar, la fel ca şi dumnezeul pe care îl urmează.

În anii în care Avram şi familia sa se stabileşte în Egipt, un alt ţinut de basm al antichităţii, mărimea ei începe să crească considerabil mai cu seamă că şederea lor timp de 400 de ani în acele locuri a avut ca scop formarea unui trib destul de mărişor, dar şi aşteptarea timpului propice pentru ca dumnezeu să acţioneze pentru îndeplinirea planului sau diabolic, care va fi numit de popi „războiul sfânt".

O particularitate care nu poate să scape neremarcata, este modul în care dumnezeu repeta mereu poporului evreu ca el este dumnezeul lui Avram, Isaac şi Iacov, iar pentru ei sau în amintirea lor el ajuta acest popor de evreii (nomazi), deoarece trebuie să îşi menţină promisiunea pe care le-a făcut-o acestora. Este imposibil să nu te întrebi de ce de fiecare dată dumnezeu le aminteşte evreilor ca el este dumnezeul lui Avram şi ai urmaşilor lui, nicidecum al întregii naţiuni. Apoi am înţeles că de fapt el a ales această familie doar cu scopul de a avea şi el o naţiune a sa, aşa cum aveau toţi ceilalţi mari zei, iar prin ea să poată să ajungă să aibă puterea absoluta, de aceea trebuia să îşi menţină promisiunea pe care nu a reuşit să o îndeplinească niciodată. În realitate promisiunea pe care dumnezeu a făcut-o lui Avram, era doar un pact între el şi Avram, iar ca orice pact, acesta trebuia să fie respectat. Poporul evreu nu a fost niciodată considerat de acest dumnezeu poporul său, ci poporul care îi urma pe milogii săi supuşi, Avram, Isaac şi Iacov. Cei care au devenit părinţii naţiunilor, adică stăpânii lumii şi al pământului întreg, sunt familiile care conduceau poporul, nicidecum naţiunea în sine. Este de ajuns să vă uitaţi cine conduce lumea astăzi ca să înţelegeţi acest mârşav plan al stafiei şi al acoliţilor săi.

Poporul evreu nu a avut niciodată legături cu acest dumnezeu al lui Avram. Pe dumnezeu îl urmau doar personajele importante, cei cu care el a complotat pentru a reuşi să stăpânească lumea, ca Avram, Isaac şi Iacov, iar poporul îşi urma conducătorii nu pe dumnezeul lor. Avram şi urmaşii săi erau capetele tribului evreu care s-a format în decursul sutelor de ani de şedere pe pământul Egiptului, de aceea „atotputernicul" spune ca ei erau un popor mic, pentru ca în realitate nu erau un popor, ci un trib ceva mai măricuţ, de cămătari plini de aur.

Faptul ca poporul evreilor, adică ai nomazilor nu au avut legătura cu dumnezeul acesta al conducătorilor lor ne este zugravit în fiecare fila a Bibliei, iar eu am să vă dau câteva exemple din miile care exista.

Având în vedere faptul ca nu oricine este atât de norocos ca să aibă un spirit atotputernic care să îl vegheze şi să îl apre, aşa cum a avut poporul evreu, haideţi să vedem cât de mult şi-au iubit şi ascultat ei propriul dummnezeu. Scopul pe care îl urmărim este acela de a vedea dacă evreii au fost cu adevărat un popor care a urmat doar un singur dumnezeu. Este interesant să vedem ce descoperim pentru ca nicio scriere a antichităţii nu relatează despre vreun popor care ar fi avut o cultură monoteista. În lumea antică toţi oamenii trăiau împreună cu zeii, fiecare având zone diferite în care locuiau, iar despre acest lucru ne-au rămas mărturie mii de palatele şi construcţii din piatra care formau adevărate oraşe mamut în care zeii domneau peste oamenii care le erau supuşi şi sclavi. Omenirea era supusa a sute de zei, fiecare dintre ei având un rol important în cadrul societăţii oamenilor. Pentru zei au fost construite mii de temple unde oamenii mergeau pentru a le cere sfaturi cu privire la ceea ce doreau să facă, fiindcă voiau să fie siguri ca aceştia le sunt favorabili şi nu se vor supăra. Erau zeii cei care decideau soarta omului, erau zeii cei care îi sfătuiau sau îi ajutau pe oameni şi erau zeii cei care distrugeau pe cei care erau neascultători şi nesupuşi

După ce citeşti Biblia, constaţi ca ceea ce biserica şi popii îţi baga în cap nu se prea brodeşte cu ce scrie în ea şi atunci îţi apar în minte întrebări interesante, ca de exemplu aceasta: cum este posibil ca un popor care are un dumnezeu bun, corect şi iubitor să nu îl urmeze niciodată? Marea majoritate a povestirilor din biblie ne zugrăvesc poporul lui dumnezeu revenind mereu la cultul zeilor lor. De ce? Pentru care motiv toţi aceşti oameni îşi renegau dumnezeul revenind la cultele păgâne? Răspunsul biblic te lasa lat de nici 10 respiraţii gura la gura nu te scoală din leşin. Ştiţi de ce evreii se întorceau mereu să îşi venereze vechii zei? Pentru că erau încăpăţânaţi şi tari de cap… ca să nu le zică prosti. Adică sute de evrei erau tâmpiţi pentru ca vedeau ca tipul ăsta nu era pe creanga lui. Erau sătui de accesele sale de furie asasina, erau înfricoşaţi de metodele tiranice cu care îi oropsea şi începuseră să înţeleagă ca deveniseră sclavii pe viaţa ai unui dement.

Nesupunerea şi neascultarea lor îl făcea pe spiritul „atotştiutor şi atotputernic" să aibă accese puternice de furie datorită cărora îi asasina cu un sânge atât de rece încât nici cea mai regala vipera nu ar putea să îl întreacă.

Interesant în aberaţiile acestea biblice este faptul ca povestirea trunchiata este plămădită în aşa fel încât să nu înţelegi mare lucru din ea. Îţi obosesc mintea cu minciuni de tipul ei îl iubeau pe dumnezeu, iar apoi ne relatează cu lux de amănunte cum reveneau la cultul zeilor. Cultul zeilor??? Care zei??? De ce se închinau lui Baal, Ishtar şi Maloch care erau zeii sumerilor, akkadienilor şi ai babilonezilor, în loc să se închine zeilor egipteni Ra, Amon, Horus, care erau zeii ţării în care locuiau de peste 400 de ani? Unde îi cunoscuseră ei pe zeii sumerilor, akadienilor şi ai mesopotamienilor?? O s-o va răspund ceva mai jos la această întrebare, iar acum să încercăm să înţelegem comportamentul poporului evreu împotriva dumnezeului lui Avraam, Isaac, şi Iacov.

Iacov s-a căsătorit cu verişoarele sale primare, fiicele lui Laban, fratele mamei lui. Când a plecat din casa unchiului şi socrului său, soţia lui, Rahila, fura doi idoli care erau ai tatălui ei. Tatăl său îşi da seama de lipsa lor şi merge în căutarea idolilor în corturile lui Iacov şi ale slujitorilor acestuia, pentru ca aceşti idoli reprezentau zeii lui aşa cum icoanele il reprezintă pe dumnezeu la creştinopati. Fiica sa îi ascunse bine, iar el nu reuşeşte să-i găsească.

Geneza 31/17 – 20, 30 – 34 „Atunci s-a sculat Iacov şi a urcat copiii şi femeile sale pe cămile. A strâns toate turmele sale şi toată bogăţia sa, pe care o agonisise în Mesopotamia, şi toate ale sale, ca să meargă la Isaac, tatăl său, în ţara Canaanului. Iar Laban, ducându-se să-şi tundă oile, Rahila a furat idolii tatălui său. Deci Iacov a înşelat pe Laban Arameul, căci nu l-a vestit că pleacă…Laban înţelege că a fost păcălit şi îi spune lui Iacov: Să zicem că ai plecat, pentru că cu mare aprindere doreai casa tatălui tău. Dar atunci de ce mi-ai furat dumnezeii mei?" Atunci răspunzând Iacov, a zis către Laban: „M-am temut… Dar la cine vei găsi idolii tăi, acela nu va mai trăi. Caută de faţă cu rudele noastre şi ia tot ce vei găsi al tău la mine!" Iacov însă nu ştia că Rahila, femeia sa, îi furase. A intrat atunci Laban în cortul lui Iacov, şi în cortul Liei, şi în cortul celor două roabe, şi a căutat şi n-a găsit

nimic; apoi, ieşind din cortul Liei, a intrat şi în cortul Rahilei. Rahila însă luase idolii şi-i pusese sub samarul cămilei şi şedea deasupra lor; şi a scotocit Laban prin tot cortul Rahilei şi n-a găsit nimic".

Această situaţie te obliga sa te întrebi: dacă dumnezeu l-a trimis pe Iacov să îşi ia sotii verişoarele primare, înseamnă că tatăl lor era o persoană de încredere care îl iubiea pe dumnezeul lui Iacov. Atunci de ce îi trebuiau lui aceşti idoli şi pentru care motiv a trebuit să facă atâta scandal pentru pierderea lor, din moment ce el il iubea cu adevărat pe dumnezeu? Când ai un singur dumnezeu care este bun, de ce oare mai ai nevoie de alţi dumnezei? Răspunsul ni-l da însuşi Laban care spune ca aceia erau dumnezeii săi, pentru că el nu se închina dumnezeului evreilor, la fel cum nu o făceau nici fiicele lui, nevestele lui Iacov. Ei toţi se închinau altor zeilor pe care îi cunoşteau şi îi iubeau de multe generaţii.

Un alt episod interesant se întâmplă când poporul a fost ajutat de Moise să iasă din Egipt, la porunca lui dumnezeu care îi ademeneşte cu promisiuni deşarte despre pământul paradis unde curge lapte şi miere. Dacă ar trebui să parcurgem astăzi acest itinerar dintre Egipt şi tara Canaan, adică Palestina, ar trebui să mergem cu maşina cam 8 ore, numai ca din „bunătatea, bunăvoinţă şi milostenia" stafiei, bieţii evrei au fost lăsaţi să piară în desert precum câinii, fiindcă au fost făcuţi să rătăcească 40 de ani până la epuizare printre eternele nisipuri, dar pământul cu lapte şi miere nu l-a văzut niciunul. Iată unul din motivele pentru care acest popor nu a urmat niciodată acest criminal în serie.

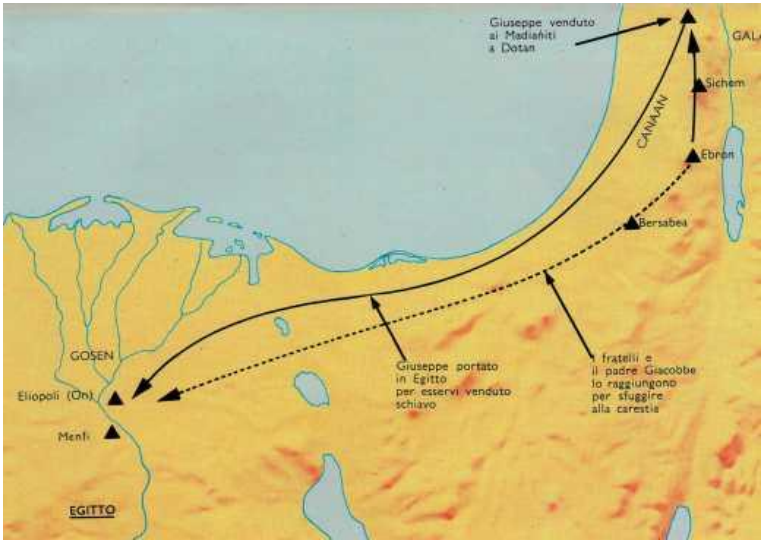

Multe lucruri oribile s-au întâmplat în acesta interminabila călătorie de exterminare a evreilor, pe care dumnezeu şi prietenul sau Moise au pus-o la cale, iar de aici reiese clar cât de iubit era zeul acesta de către popor. Una dintre cele mai impresionante întâmplări are loc atunci când Moise îşi lasa poporul singur, pentru a merge pe munte ca să asculte ultimele ordine de la dumnezeu şi pentru a lua cele două tăbliţe ale legii. Întâlnirea aceasta dintre cei doi asasini este foarte lunga fiindcă durează 40 de zile, pentru ca acolo se ţesea soarta norodului neştiutor şi adormit. Între timp, poporul obosit de aşteptare, de foame şi de mizerie, îşi construieşte un viţel de aur ca să i se închine aşa cum făceau cu zeii lor.

Exodul 32/1 – 4"Văzând însă poporul ca Moise întârzie a se pogorî din munte, s-a adunat la Aaron şi i-a zis: „Scoala şi ne fa dumnezei, care să meargă înaintea noastră, căci cu omul acesta, cu Moise, care ne-a scos din tara Egiptului, nu ştim ce s-a întâmplat" Iar Aaron le-a zis: „Scoateţi cerceii de aur din urechile femeilor voastre, ale feciorilor voştri şi ale fetelor voastre şi-i aduceţi la mine" Atunci tot poporul a scos cerceii cei de aur din urechile alor săi şi i-a adus la Aaron. Luându-i din mâinile lor, i-a turnat în tipar şi a făcut din ei un viţel turnat şi l-a cioplit cu dalta. Iar ei au zis: „Iată, Israele, dumnezeul tău, care te-a scos din tara Egiptului!" Şi de acesta data, poporul se întoarcee la cultul vechilor zei în care aveau mai multă încredere, dar

pe care îi părăsiseră pentru a putea urma şeful de trib care la rândul lui îşi urma dumnezeul său.

Când au ieşit din Egipt îndreptându-se spre ţara promisă pe tot parcursul drumului nu au făcut nimic altceva decât să se plângă lui Moise de traiul inuman şi de viaţa imposibila pe care erau obligaţi să o ducă. Vechiul Testament de la început până la sfârşit povesteşte cum poporul ales uita de dumnezeu foarte repede întorcându-se mereu la vechea lui religie şi la vechiul cult pentru zei, acesta fiind motivul pentru care erau mereu pedepsiţi.

Exodul 16/1 – 3"Toată adunarea copiilor lui Israel a plecat din Elim; şi au ajuns în pustiul Sin, care este între Elim şi Sinai, în a cincisprezecea zi a lunii a doua după ieşirea lor din tara Egiptului. Şi toată adunarea copiilor lui Israel a cârtit în pustiul acela împotriva lui Moise şi Aaron. Copiii lui Israel le-au zis: „Cum de n-am murit loviţi de mana Domnului în ţara Egiptului, când şedeam lângă oalele noastre cu carne, când mâncăm pâine de ne saturam? Căci ne-aţi adus în pustiul acesta ca să faceţi să moară de foame toată mulţimea aceasta".

Exodul 17/2 – 3" Atunci poporul a căutat cearta cu Moise. Ei au zis: „Dă-ne apa sa bem!„ Moise le-a răspuns: „Pentru ce căutaţi cearta cu mine? Pentru ce ispitiţi pe Domnul?„ Poporul stătea acolo, chinuit de sete, şi cartea împotriva lui Moise. El zicea: „Pentru ce ne-ai scos din Egipt, ca să ne faci să murim de sete aici cu copiii şi turmele noastre?"

Un alt om important care umileşte toată viaţa sa pe dumnezeul stafie al lui Avram, Isaac şi Iacov, este regele Manase, fiul regelui Iezechia, unul dintre cei mai cunoscuţi regi ai evreilor, care toată viaţa sa a urmat poruncile lui dumnezeu şi a fost sclavul sau umil până la ultima suflare. Manase a urcat pe tron când avea 12 ani, şi a domnit în Ierusalim 55 anni. Iată cam ce a făcut el în timpul lungii domnii pe care a avut-o: A IV carte a regilor 21/ 1 – 7"Manase era de doisprezece ani când s-a făcut rege şi a domnit în Ierusalim cincizeci şi cinei de ani. Numele mamei lui era Hefţibah. Acesta a făcut lucruri netrebnice înaintea Domnului, urmând urâciunile păgânilor pe care-i izgonise Domnul de la faţa fiilor lui Israel. El a făcut din nou înălţimile pe care le stricase tatăl său Iezechia şi a aşezat jertfelnice pentru Baal; a făcut Aşeze, cum făcuse şi Ahab, regele lui Israel, şi s-a închinat la toată oştirea cerească, slujind acesteia. Apoi a zidit jertfelnice chiar şi în

templul Domnului, de care zisese Domnul: „În Ierusalim voi pune numele Meu!„ Şi a făcut jertfelnice la toată oştirea cerului în amândouă curiile templului Domnului; A trecut pe fiul său prin foc, a ghicit, a vrăjit, a adus oameni care se îndeletniceau cu chemarea morţilor şi vrăjitori şi a făcut şi alte multe lucruri urâte Domnului, ca să-L mânie. După aceea chipul Aşezei pe care îl făcuse l-a aşezat în casa despre care Domnul îi zisese lui David şi lui Solomon, fiul lui: „În casa aceasta şi în Ierusalim, pe care l-am ales din toate seminţiile lui Israel, voi pune numele Meu pe vecie;

Atunci când citeşti aceste lucruri, dar doarmi din picioare cu ochii larg deschişi, fără să îţi pui întrebări şi fără să înţelegi nimic din lalaliala popii, eşti adeptul înfocat al stafiei vorbitoare a evreilor Avram, Isaac şi Iacov. Dacă ai avea însă ochii deschişi şi urechile pâlnie, ar fi imposibil să nu te întrebi, măcar din bun simţ, cum poate un băiat de doar 12 ani, care a fost crescut de un tată care s-a închinat întotdeauna doar unui dumnezeu să se întoarcă a reconstrui altare zeilor? De ce a practicat magia, şi şi-a ars propriul fiu? De ce credea în ghicitori împotriva cultului dumnezeului tatălui sau? De ce la 12 ani ştia deja totul despre zei şi despre ce anume voiau sau aveau în templele lor? De ce? Dacă a crescut adorând pe dumnezeu atunci când a avut timp să înveţe cultul zeilor?

Acelaşi lucru îl face şi fiul lui Manase care nu are nicio legătură ca dumnezeul acesta al lui Avram, Isaac şi Iacov, ci cu miile de zei care trăiau în acele timpuri. Cartea IV a regilor 21/18 – 22 „Apoi a răposat Manase cu părinţii săi şi a fost îngropat în grădina de lângă casa lui, în grădina lui Uza, iar în locul lui s-a făcut rege Amon, fiul său. Amon era de douăzeci şi doi de ani când s-a făcut rege şi a domnit doi ani în Ierusalim. Numele mamei lui era Meşulemet, fiica lui Haruţ din Iotba. Şi acesta a făcut lucruri netrebnice în ochii Domnului, cum făcuse şi Manase, tatăl său; A umblat întocmai pe aceeaşi Cale pe care umblase şi tatăl său, slujind idolilor cărora slujise şi tatăl său şi închinându-se lor. A părăsit pe Domnul Dumnezeul părinţilor săi şi n-a umblat în calea Domnului”.

Răspunsul pentru acest comportament al poporului este simplu: evreii până acum câteva secole înainte de Cristos nu au fost niciodată un popor monoteist. Ei au crezut întotdeauna în zeii lor, aşa cum în zei

credeau toate popoarele antichităţii dar nu pentru ca cineva le povestea despre stafii şi prieteni imaginari care vin să te ajute, ci pentru ca zeii erau persoane în carne şi oase, iar umanitatea era sclava lor. Statul în patru labe, cu ochii în pământ, este semnul supunerii, al ascultării, al sclavului, nicidecum un gest de demnitate, de respect, de spiritualitate. De aici vine îngenuncheatul creştinilor care cred că dacă stau încovoiaţi ca tortile de la găleţi şi se târăsc pe genunchi pana fac bube, au atins împărăţia cerului, nicidecum fundul găleţii cu căcat. Biblia este plină de povestiri în care poporul evreu nu asculta deloc de dumnezeul lui Avram, Isaac şi Iacov, motiv pentru care cei trei erau mereu disperaţi şi nemulţumiţi de comportamentul lor, de aceea de fiecare dată când cineva se opunea traiului inuman, era parat de către aceştia la dumnezeu. Poporul nu îl iubea şi nu îl urma de dumnezeu decât datorită ameninţărilor şi al modului tiranic cu care acesta se purta cu omenirea. Singurul mod în care aceasta naţiune de oameni oropsiţi şi umiliţi putea să fie dominată de stafie, era frica. La fel ca şi astăzi. Cea mai eficientă metoda de a stăpâni, este să le bagi frica în oase celor asupriţi, nedreptatiti, umiliţi şi neştiutori.

Alte mii de situaţii în care poporul îşi reneagă dumnezeul, pe care nu l-au vrut niciodată, le puteţi găsi şi singuri în oricare pagina a Bibliei, ca să vă convingeţi ca în realitate, evreii nu au fost niciodată un popor monoteist, un popor care să creadă doar în acest dumnezeu asasin al lui Avram, Isaac şi Iacov. Evreii au fost un popor politeist, un popor care credea în mii de zei pentru ca toţi erau supuşii acestora, aşa cum de altfel se întâmplă cu toată umanitatea.

Acum, pentru că am scos în evidenta aceste lucruri importante referitoare la poporul evreu, nu pot să trec mai departe pana nu va voi vorbi un pic despre singurul popor al pământului care nu era supus nici unui zeu sau stăpân. Nesupunerea aceasta care vine din demnitate, mândrie, siguranţă, ştiinţa şi conştiinţa se numeşte astăzi ateism. Ateul este omul care nu are nevoie de stafii, momâi sau năluci care să îi ghideze paşii şi să îi spună ce este bine şi ce este rău, ci este un om deosebit de înţelept datorită cunoştinţelor, conştiinţei şi cunoaşterii de sine extrem de elevate pe care o poseda. Datorită acestor cunoştinţe el nu cunoaşte frica fiindcă aceasta manifestare din care se trage laşitatea, ipocrizia, pupincurismul, trădarea, o au doar cei care nu au

habar de nime. Nimeni nu va putea să fie cuprins de frica dacă cunoaşte cum stau lucrurile, pentru ca frica îl stăpâneşte doar pe habarnist.

Mult mai departe de tara zeilor, în ţinuturile nordice ale pământului trăia un popor despre care scriu toate manuscrisele antichităţii şi despre care vorbesc toţi istoricii, filosofii, cărturarii şi povestitorii lumii antice: tracii. Tracii sunt de fapt o sumedenie de triburi care după potop au repopulat pământul. O parte din ei au fost zeii antici, iar apoi cei care s-au născut după diluviu din rasa lor au devenit semizeii, fii zeilor antediluvieni, adevăraţii eroi ai antichităţii. Triburile aveau o multitudine de nume derivate de la o particularitate a locului în care stăteau, de la o faptă de vitejie, de la un conducător, de la o zonă geografica, de la o îndeletnicire, de la o uniune importanta, iar acest lucru a fost folosit ulterior pentru a li se pierde urma. Eu am să îi numesc pe toţi traci şi va voi vorbi despre ei pentru ca ei erau singurul popor al antichităţii care nu a fost sclavul nimănui, care nu s-au îngenuncheat şi nu a avut altare sau temple pe toată suprafaţa teritoriilor lor. Eu nu au avut zei pe care să îi servească ca să devină sclavii acestora pentru ca el însuşi se considerau nemuritori, adică zei.

Religia actuala îşi are bazele în antichitate dar nu pentru ca în acele timpuri ceea ce se înţelege astăzi prin acest cuvânt ar fi existat în acele vremuri. Religia este cuvântul prin care rasa umană este menţinută în stadiul de sclavie, de oi care trebuie să aibă un lider, de animal care sta în 4 labe ca să cerşească mila şi iertare la năluci, de fiinţe fără demnitate care nu au capacitatea mintala de a înţelege binele şi răul, de prosti, Iaşi, milogi, ipocriţi, mincinoşi, lingăi, stări în care se complac doar pentru ca mintea lor bolnava şi neştiutoare nu le permite să înţeleagă ca nu aceasta este spiritualitatea şi cunoaşterea de sine. Demnitate, nesupunere, libertate, adevăr, spiritualiate nu le poate avea cel manipulat, cel care sta în turma, ci cel care sta în afara ei şi gândeşte. Iată motivul pentru care starea de sclavie pe care omul a suportat-o de la zei, a luat apoi numele de religie.

Astăzi, cu nerușinare elita ne vorbeşte despre templele zeilor, palatele zeilor, faptele de vitejie ale zeilor de parca toţi ar fi fost nişte fantasme născocite de minţi bolnave, nicidecum acele animale hidoase desenate, sculptate, sau pictate pe toate relicvele antichităţii. Omul de

rând îşi imaginează extratereştrii ca pe nişte fiinţe sclipitoare, bune şi deştepte nicidecum ca pe animalele pe care le au sub ochi de milenii, dar pe care le cred doar născociri ale minţilor proaste ale omului „primitiv”. Iată cum arătau zeii cărora omul le este sclav de milenii:

Set şi Horus îl binecuvântează pe faraonul Ramesses II

Anubis, zeul morţii

Ishtar Thoth

Anubis

Sobek şi faraonul Amenhotep III Simbolurile zeilor în religia creştină

Oamenii antichităţii au reprezentat zeii exact aşa cum arătau, adică fiinţe în carne şi oase cu aspecte animalice. Astăzi oamenii vorbesc despre extratereştrii care nici ei nu au aspect uman, ci aspecte hidoase de animale stranii, ca reptile, insecte, mamifere. Singura deosebire care exista între zeii despre care ne vorbesc înţelepţii antichităţii şi extratereştrii despre care se ocupa Centrele naţionale OZN este doar numele, pentru ca zeii şi extratereştrii sunt acelaşi lucru: fiinţe care nu aparţin pământului dar care sunt aici de milenii pentru a subjuga, sclaviza, înjosi şi umili rasele umane de ei create (a se citi modificate).

Zeii, inventatorii celei mai dăunătoare şi devastatoare tehnologii cu care au îmbolnăvit şi distrus viaţa pământului împreună cu toate fiinţele care îl populau, au luptat mult între ei. Războaiele nimicitoare ale zeilor despre care vorbesc scrierile antice au făcut ca aceştia să îşi

piardă corpul. În aceasta dimensiune nevăzutul se poate vedea şi manifesta pentru că are un corp, dar zeii, datorită răutăţii lor şi-au pierdut toţi hăinuţa cu care veneau să se manifeste aici. Acesta este şi motivul pentru care nimeni nu va vedea niciodată picioruş sau lăbuţa de extraterestru pe această planetă, dar cu toate acestea ei sunt printre noi de milenii. Cum?? Ei se manifesta prin om fiindcă prin genetica şi alte procedee de împerechere au reuşit să creeze corpul omului de astăzi. Acest corp nu este compatibil cu ei, dar au creat mintea, o entitate care îi da un fel de autonomie corpului fiindcă ea este unitatea de memorie a acestui fel de computer avatar în care se întrupează sufletul, adică conştiinţa care este omul şi spiritul care este numit ego, adică ei. Nemurirea pe care ei o caută de la Adam încoace este de fapt o cercetare prin care să reuşească să facă acest corp care să nu se mai deterioreze, să nu mai moara, să fie imortal. Mulţi cred că cercetările şi experimentele pe animale se fac pentru că sunt dăunătoare omului. Vrăjeală. Ei şi omul însuşi au avut la origine corpuri de animale, din această cauză noul corp trebuie să fie un amestec ăl mai multor forme de viaţă ca să poată să fie compatibil cu ei. Ei sunt cei mai buni doctori şi savanţi. Ei au creat aceste corpuri cu care omul în neştiinţa sa se identifica, fără să vadă ca exact ceea ce ei cred că este o frumuseţe, în realitate este o anomalie a naturii. Aceasta înfăţişare, acest corp unic care contravine oricărei reguli şi înfăţişări a vieţii pământene, este creaţia lor. Corpul omului este diferit de cel al altor vieţuitoarelor nu pentru ca el a evoluat după legi anormale, aşa cum vrea elita, ci pentru că a fost făcut în acest fel cu un scop precis. În acest mod, manipulând mintea umană, ei au făcut omul să creadă că este cea mai frumoasă, sclipitoare şi divina creaţie în timp ce restul a rămas în stadiul de primitivism şi neştiinţă. Pe de altă parte acesta era singurul mod prin care omul putea să se creadă stăpânul absolut al pământului şi asasinul tuturor formelor de viaţă pământene.

Scopul acestei modificări oribile a creaţiei originale a fost doar crearea de noi corpuri pentru ei înşişi. Deci, aceşti paraziţi nu au dorit niciodată bunăstarea omului de care îi doare exact în bascheţi, ci menţinerea în bune condiţii a pepinierii lor umane care era şi este magazinul lor cu piese de schimb. Omul este ţinut într-o temniţă fără gratii, între legi şi ordine cu care îl pot controla pentru a nu reuşi să

ajungă să înţeleagă aceste atrocităţi pe care le comit împotriva vieţii însăşi, fiindcă aici este singurul loc în care te poţi manifesta. Acesta este motivul pentru care pământul este atât de important pentru toţi. Acum înţelegeţi de ce cei care ştiu aceste lucruri spun ca dumnezeii descrişi în cărţile religioase sunt aceşti zei? Religia este doar continuarea tradiţiilor antice când zeii aveau încă corpuri numai ca acum devenind stafii au decis ca facă din toţi unul singur, adică pe dumnezeul la care se închina morţii vii ai acestor timpuri.

Zeii au fost nevoiţi să lase războaiele la o parte şi să se unească toţi împotriva omului, căruia ei i-au adormit conştiinţa de milenii, numai ca aceasta se poate trezi într-o secunda. Astfel, şmecherii, au inventat religia în care liderii lor au devenit dumnezeu, iar pleava a devenit staful îngerilor, dracilor, serafinilor, cherubinilor şi a altor fiinţe legendare sau inventate. Îngerul de lumina, adică Lucifer şi cel al întunericului, adică Horus, care a devenit apoi dracul, sunt de fapt cei ai căror lideri controlează omul. Demonii sunt în fiecare din oameni şi poţi să îţi dai seama când se manifesta după comportamentul pe care persoana îl are, pentru ca omul devine ceea ce manifesta. Cu alte cuvinte învinge cel căruia îi dai mai mult spaţiu de manifestare. În acest sens, Iisus, ne-a spus destule, aşa cum am să vă arăt.

Prin acesta păcăleala ei s-au întrupat în corpurile omului pe care îl controlează de milenii. Astfel, oameni care de fapt nu sunt oameni decât după aspect, controlează adevărata rasa umană. În acest fel, omul, care crede ca a rămas singur, este manipulat să facă ceea ce vor ei. Cei care conduc sunt aceasta elita de paraziţi cu chip de om care sunt toţi evrei, iar popoarele sunt carnea de tun cu care ei se joacă fiindcă nu de toţi au ei nevoie. Oricum, o să vorbim pe larg şi despre aceste lucruri, dar acum să vedem de ce tracii erau atei, nicidecum viermii îngenuncheatii la mii de zei, aşa cum vrea elita.

În scrierile care vorbesc despre traci exista extrem de multă confuzie pentru ca cei care le-au falsificat au pus una lângă alta nemurirea şi îngenuncherea, lucruri care nu pot să stea împreună. Astfel ei, cei care se credeau nemuritori au ajuns să aibă unul sau mai mulţi zei, în funcţie de cine a scris mârlănia. Nuuu. Haideţi să facem un pic de ordine şi curăţenie în aceste teste, ca să înţelegem de ce tracii nu aveau zei, iar pentru acest lucru am să încep de la coadă la cap, pentru

ca doar aşa va ieşi la lumina adevărul.

Tracii erau un popor care aveau o imensă conştiinţa spirituala, ei ştiind că sunt fiinţe nemuritoare, aflate într-un corp fizic. Pentru ei corpul nu conta prea mult, pentru ca acesta era doar învelişul în care particula divina, adică sufletul se manifesta în plan vizibil. Pentru toţi cei care şi-au pierdut cunoştinţa spirituala, cultul pentru corp devine primordial. Grecii şi romanii au idolatrizat corpul reprezentându-l în sculpturi care au devenit adevărate imnuri aduse trupului fizic. Astăzi, acest cult de venerare a corpului a înflorit mai mult ca oricând. Este suficient să te uiţi în jur ca să vezi cum majoritatea oamenilor vrea să aibă un corp cât mai frumos, cât mai perfect şi cât se poate de îmbunătăţit. Aceasta grija nefireasca pentru îngrijirea corpului denota mai mult ca oricând pierderea conştiinţei şi frica de moarte. Omul a devenit ca un ţambal gol care pe dinăuntru nu mai are nimic fiindcă altfel nu ar fi putut să uite că este o fiinţă spirituala care se manifesta în planul fizic, iar corpul este doar un înveliş, un vehicul cu care călătoresc aici.

Tracii erau singurul popor care îşi cunoşteau încă menirea de conştiinţă spirituală, de suflet întrupat, de aceea erau fericiţi când mureau pentru că sufletele care sunt eterne deveneu libere.

Aproape toate scrierile rămase despre traci, relatează ca toate cunoştinţele şi ştiinţa acestui popor i se datora lui Zamolxis, un om în carne şi oase despre care cei interesaţi să falsifice adevărul au scris că a fost ridicat la rang de zeu. Cu certitudine Zamolxis era unul dintre cei mai mari învăţaţi ai acelor vremuri, care nu a putut fi trecut sub tăcere, dar căruia i s-au inventat tot felul de istorii stranii tocmai pentru a nu i se recunoşte aceasta extraordinara înţelepciune. În acest fel, cel mai înţelept om al tracilor, a devenit în cartea evreilor, adică Biblia de astăzi, regele Solomon şi apoi Iisus la romani. Evreii nu au avut niciodată în istoria lor un rege Solomon şi un rege David, care apare precum tatăl lui. Când au inventat Biblia, romanii nu puteau să scrie ca unul dintre cei mai matri înţelepţi ai antichităţii era Zamolxis, marele învăţat trac, de aceea ei l-au numit Solomon de la numele celor care îi erau aproape şi care ştiau la fel ca şi el secrete pe care zeii uzurpatori nu trebuiau să le afle. Nu este adevărat ca Solomonarii erau preoţi, fiindcă Zamolxis nu era stăpân pe nimic, nu propovăduia nimic, nu

îndemna la milogeala şi închinăciune momâi adormite şi fără minte şi nu trăia în temple. El trăia în natura care a dat naştere vieţii şi care îi dădea tot ce avea nevoie. El vorbea poporului sau despre nemurire. Este un nonsens să te crezi nemuritor dar în acelaşi timp să te rogi la stafii. Ce poate să facă stafia în cazul în care eşti nemuritor şi poţi să faci orice în eternitate? Nimic. Te poate doar invidia. Faptul ca în scrierile filosofilor, tracii se considerau nemuritori, nu poate să fie decât o gresala care pleacă de la traducerea greşită a cuvântului „áthanatizein" care nu înseamnă „a se crede nemuritor", ci „a se face nemuritor", lucru care este adevărat fiindcă omul devine etern prin faptul că îşi leapda corpul muritor prin moartea sa. Acum am să vă expun ceea ce filosofii vremurilor trecute povesteau despre traci şi voi începe cu Herodot.

Herodot, care este considerat părintele istoriei, relatează ca Zamolxis nu era nicidecum un zeu, ci un mare învăţat al vremurilor acelora numai ca mai târziu oamenii l-au considerat zeu. Este cam la fel ca astăzi, când biserica vrea să mai inventeze un sfânt de pe urma căruia să mai împuşte câţiva gologani de la cei cu tărtăcuţa goală. „După câte am aflat de la elenii care locuiesc în Hellespont şi în pont, acest Zamolxis, fiind om ca toţi oamenii, ar fi trăit în robie la Samos ca sclav al lui Pythagoras, fiul lui Mnesarhos".

Credinţa în nemurire este unul dintre cele mai importante învăţăminte zamolxiene, iar acest fapt i-a făcut pe traci oameni puternici, dârzi, fără frica, din această cauză ei erau consideraţi de celelalte popoare fii de zei. Pentru ei viaţa aceasta era doar un joc iar frica era ceva necunoscut acestui neam. Ei mureau râzând şi mergeau la lupta fericiţi şi gătiţi, aşa cum merg alţii la chef, motiv pentru care impuneau un imens respect celorlalte naţii. „Înainte de a ajunge la Istru, Darius îi supune mai întâi pe geţii care se cred nemuritori... Iată în ce fel se socot ei nemuritori: credinţa lor este ca ei nu mor... de aceea au înfruntat fără teamă puternicele armate ale împăratului persan Darius".

Zamolxis, marele învăţat al lumii vechi trăia pe crestele munţilor printre măreţii brazi şi fagi cu care aceasta naţie era asemuita, hrănindu-se, ei şi solomonarii săi doar cu roadele naturii. Scriitorii greci sau de alte naţii spun ca Zamolxis trăia într-o peşteră

numai ca eu nu cred acest lucru. Tracii erau cei mai bogaţi şi cei mai civilizaţi oameni ai acelor timpuri, iar cunoştinţele lor ajunseseră să facă înconjurul pământului. Este imposibil să fii atât de înţelept de bogat şi de puternic şi să trăieşti într-o peşteră. Mai mult decât atât, iată ca Herodot confirma ceea ce spun pentru ca „Zamolxis a pus să i se clădească o sală de primire unde-i găzduia şi îi ospăta pe cetăţenii de frunte. În timpul ospeţelor, îi învaţă ca nici el, nici oaspeţii lui şi nici urmaşii lor în veac nu vor muri, ci se vor muta numai într-un loc unde, trăind de-a pururea, vor avea parte de toate bunătăţile". Iată de unde vine obiceiul meselor cu pomana la romani!; de la acest fel de a-şi trata oaspeţii pe care îl avea Zamolxis, aşa cum va spuneam şi în primul capitol. Biserica, care se bazează pe tradiţia păgână, aşa cum am văzut, nu putea să nu comemoreze tocmai obiceiul pe care îl avea marele învăţat al tracilor, de aceea astăzi, mesele pentru oaspeţi făcute de ei au ajuns mese în cinstea mortului. Tot din învăţămintele lui se trage şi doctrina creştină care spune ca atunci când omul moare trece în împărăţia cerului, în loc luminat şi cu verdeaţă. Şmecheri, nu?

Datorită învăţămintelor lor spirituale superioare, geţii, deşi erau unii dintre cele mai bogate naţiuni, nu au pus nicidata accentul pe bogăţiile lor sau pe frumuseţea trupului, ci pe bunătate, ospitalitate, bunăvoinţă, ajutor… din acesta cauza erau consideraţi cei mai buni dintre traci. Ei ştiau ca nimeni nu poate să devină om sau cineva pentru că are bogăţii, ci pentru ca nu trebuie să uiţi să fII OM. Pentru ei bogăţiile erau doar moşteniri, iar viaţa însăşi erau doar un mod prin care puteau să capete cunoştinţe şi să manifeste adevărul şi lumina sufletului. Datorită acestui lucru, Herodot spune despre trausi, traci care locuiau în Munţii Rodope, ca ei plâng la naşterea omului şi se veselesc la moartea lui: „rudele stau în jurul nou-născutului şi plâng nenorocirile ce va trebui să le îndure acesta, o dată ce a venit pe lume. Sunt pomenite atunci toate suferinţele omeneşti. Când moare cineva, trausii îl îngroapă glumind şi bucurându-se. Cu acest prilej ei amintesc nenorocirile de care scapă omul şi arată cât este el de fericit în toate privinţele". Aici aş vrea să fac o paranteză pentru ca aceste obiceiuri au fost prezente până acum 15 – 20 de ani la ţigani. Ţiganul, în secolul XX plângea la naşterea copilului şi aducea lăutari care să îi cânte la moartea omului.

Zamolxis era unul dintre cei mai buni vraci ai antichităţii pentru ca la el veneau oameni din toate colţurile lumii pentru a afla cum se pot vindeca de boli. Tainele plantelor de leac şi felul în care trebuiau culese erau unul dintre cele mai populare obiceiuri la traci, geti-daci. Ei erau cei mai renumiţi felceri ai antichităţii, dar adevăratul secret al vindecării este sufletul, pentru ca singurul care poate să vindece sau să îmbolnăvească corpul este sufletul, din acesta cauza mulţi învăţaţi ai antichităţii nu puteau să vindece corpul aşa cum făceau învăţaţii lui Zalmoxis. Platon l-a menţionat pe Zamolxis în Charmide, unde a relatat despre descântecul aflat de la „un doctor trac, unul din ucenicii lui Zamolxe despre care se spune că au puterea să te facă nemuritor. Acest trac spunea că doctorii greci au mare dreptate să facă observaţiile de care pomenii. Dar, adăugă el, Zamolxis, regele nostru, spune că precum nu se cade să încercăm a vindeca ochii fără să ne ocupăm de cap, ori capul fără trup, tot astfel nu se cade să încercăm a vindeca trupul fără să vedem de suflet, şi că tocmai din pricina asta, sunt multe boli la care nu se pricep doctorii greci, fiindcă nu cunosc întregul de care ar trebui să îngrijească".

O alta afirmaţie greşită în ceea ce priveşte învăţătura zamolxiana făcută în mod gratuit doar pentru a scoate în evidenţă inteligenta grecilor, este faptul ca Zamolxis a fost un sclav al lui Pythagoras. Acesta este un imens non sens pentru ca în acea vreme sclavii nu erau învăţaţi carte, ci erau pusi la munca silnică. Pe de altă parte, dacă Zamolxis se ducea la greci de bunăvoie ca să înveţe din înţelepciunea lor, nu avea niciun motiv să fie sclav, ci un ucenic al lui Pythagoras. În al treilea rând, dacă Pythagoras era cu adevărat un erudit înţelept nu putea să aibă sclavi pentru ca doar nobilii şi regii aveau sclavi. Înţelegeţi acum, cum aceste texte scrise de învingătorii umiliţi sunt falsificate pentru a ascunde adevărul? Grecii nu aveau nici cea mai mică idee despre sufletul etern şi vindecător, motiv pentru care niciodată medicii lor nu au reuşit să vindece pe cineva cum făceau felcerii şi şamanii lui Zamolxis.

„Şi de ce să ne mire aceştia, când ei aveau şi creştere şi hrană de oameni liberi? Căci Zamolxis, trac fiind şi sclav al lui Pythagoras şi

auzind discursurile lui Pythagoras, fiind eliberat şi ajungând la Geţi le-a aşezat legile, aşa cum am arătat la început, şi i-a îndemnat pe cetăţeni la bărbăţie, convingându-i că sufletul este nemuritor. Încă şi acum, Galaţii toţi şi Triballii şi mulţi dintre barbari îşi cresc fiii în convingerea că sufletul nu piere, ci supravieţuieşte celor morţi, şi că moartea nu trebuie temută, ci în primejdii şi mai vârtos dorită. Şi învăţându-i pe Geţi acestea, şi scriindu-le legile, el este la ei cel mai mare dintre zei". (Iamblichus, sec III-IV p)

„Zamolxis: de acesta Herodot zice că Grecii care locuiesc în jurul Pontului povestesc că s-a născut ca sclav al lui Pythagoras, că apoi s-a întors, fiind eliberat şi luând corabia, şi că a deprins traiul acela cumpătat şi limba greacă, că i-a adunat la un loc pe primii dintre Ăşti şi a benchetuit cu ei, spunând că nici el şi nici cei care beau cu el nu vor fi vreodată morţi. Alţii spun că el e Cronos". (Hesychius, sec V)

„Însă se pare că Zamolxis a fost cu mult mai înainte de Pythagoras. Nemuritori se cred şi Terizii şi Krobyzii şi ei spun că cei care mor se duc aşa ca Zamolxis, dar se întorc din nou. Şi ei cred că aceste lucruri se adeveresc întruna. Fac jertfe şi benchetuiesc, ca şi cum mortul se întoarce din nou". (lexiconul lui Photius, sec IX p)

„Dar mi se pare că Zalmoxis a trăit cu mult înaintea lui Pythagora" (Herodot)

Vedeţi, până la urmă chiar ei realizează ca a susţine sclavia lui Zamolxis este ceva imposibil, mai cu seamă că fiind învăţătorul geţilor, el a trăit cu mult înainte de acum 2000 de ani pe când Pythagora a trăit cam între anii 580 – 495 î.e.n., iar Herodot între 484 – 425 î.e.n. deci, Herodot ar fi trebuit să îl şi cunoască pe Pythagora pentru că au fost contemporani. În concluzie suntem îndreptăţiţi să susţinem ca Zalmoxis nu a fost sclavul sau ucenicul lui Pythagora pentru ca el a trăit cu mult înaintea acestuia. Cel care a fost ucenic la şcoala zamolxiana a fost Pythagora care va rămâne continuatorul şcolii zamolxiene. Istoricul grec Hermippus Callimachius spune ca Pythagora era „un discipol al învăţăturii trace", iar Hesion scria ca „Zamolxis a promovat o învăţătură despre un trai nou, mult mai înţelept decât cel al grecilor". Strabon scrie ca practica pitagoreica de a se abţine de la carne a rămas la ei o prorunca data de Zamolxis geţilor. Deci, încă o dată, din aceste paragrafe reiese clar că Pythagora a învăţat la şcoala

lui Zamolxis şi nicidecum invers. Pe de lata parte, şi el, urmând pilda lui Zamolxis s-a retras într-o ascunzătoare 7 ani, nu doar 3, aşa cum făcuse Zamolxis. „Şi într-adevăr, când Burebista a luat domnia peste Geţi, cu care deja divinul Caesar avea de gând să se războiască, Dekaineos deţinea această cinste. Iar obiceiul acesta pythagoreic al lui Zamolxis de abţinere de la [carnea] însufleţitelor s-a păstrat". (Strabon, sec I a)

Deci până la urmă acest creştinism inventat de romani nu este nimic altceva decât adaptarea învăţămintelor zamolxiene acestei noi doctrine. Tracii erau atei nu numai pentru faptul ca, considerându-se nemuritori erau identici cu zeii, ci pentru ca ei ştiau ca atunci când îţi pierzi corpul capeţi eternitatea. Cu alte cuvinte moartea corpului nu este altceva decât trecerea la o alta stare, la viaţa eternă. Vindecarea corpului nu se face dacă sufletul nu este fericit. Cu alte cuvinte ei ştiau ca cel care vindeca trupul este sufletul, de aceea tracii nu erau plini de boli ca grecii. Pe de altă parte mai toţi practicau ascetismul fiindcă nu mâncau nimic viu. Cu alte cuvinte erau tori vegani, nicidecum mâncători de hălci unsuroase de carne aşa cum îi descriu romanii. Ei cunoşteau secretul astrelor după care îşi desfăşurau activităţile zilnice dar cunoşteau şi semnele lor care îi avertizau de evenimente neplăcute. Cea mai importantă învăţătura însă rămânea cea despre morala pentru ca ei erau namul cel mai dârz, neînfricat, cinstit, drept şi curajos, tocmai de aceea erau consideraţi barbari, fiindcă aveau obiceiuri antice, fiindcă barbar nu înseamnă bădăran, ci vechi, antic. Toate aceste învăţăminte spirituale au fost apoi transformate în învăţăturile lui Iisus de la Roma, iată de ce creştin nu înseamnă îngenuncheat, ci înţelept, neînvins, demn, liber, nesupus, dârz, adică omul care crede doar în el şi în puterea sa care este sufletul nemuritor.

Gabriela Dobrescu – Biblia, cartea extratereştrilor